

WAT GEBEURT ER OP

SUMMERCAMP

HEINO

Een scheepsmetaalbewerker met een timmermansoog

Vanaf een afstand is me al duidelijk waar ik het doolhof-in-wording kan vinden. Op een prachtige plek, direct naast het Jacobsgat, staat een stelling van houten palen en oranje schotten. 'Je hebt een primeur', grapt Maurice. 'Dit is het eerste schot, dat heb ik nét opgehangen. Er zit nu echt schot in.'

Geschreven door Debby van Wijngaarden

Ik ben onder de indruk. Op twee plekken gaat het doolhof een verdieping omhoog. 'Die toren daar', wijst Maurice (49), 'is onderdeel van het spel. De trap bij de ingang is voor docenten, zodat ze een kijkje van bovenaf hebben. Dan kunnen ze aanwijzingen geven.'

De onderdelen van het doolhof – vooral palen, strips en schotten – kwamen als losse onderdelen in een container aan. Uit Colorado, Amerika. 'Er staan cijfers op. Maar daar heb ik dus niks aan, want er zaten geen bouwtekeningen bij. Ik heb een foto en een paar schetsen, en ben zelf gaan puzzelen. Niet alles is meegeleverd, dus ik moet het creatief oplossen. Ik moet wel iets volgen. Ik heb een proefopstelling gemaakt, de boorgaten in de palen bekeken en de hoogte van de schotten uitgeprobeerd.' Netjes afgemeten staan de palen op de betonnen fundering. De volgende actie is het plaatsen van de vele schotten en steunen. Maurice laat me een tekening zien. 'Hierop zie ik waar de schotten ge-

Maurice tussen de palen en schotten van het doolhof

plaatst moeten worden. Ik plaats gelijk de palen op een metalen steun, zodat ze iets van de grond af komen. Zo staan de palen goed vast en staan ze niet op een vochtige ondergrond, dat is beter voor het hout. Als je over een paar weken terug komt, is het klaar. Als de schotten er eenmaal in zitten, gaat het snel.'

Het is echt mijn project

Maurice, van oorsprong scheepsmetaalbewerker, werkt sinds een klein jaar bij de technische dienst op Summercamp Heino. Daarvoor werkte hij jarenlang in de technische dienst op campings – en nog steeds bij outdoorbedrijven en escaperooms. De meeste dagen is hij op Woodland te vinden. In de zomerperiode zijn het vooral kleine

klussen, reparaties of storingsen. Gas, licht, water, elektra – eigenlijk komt hij alles wel tegen. In de winter zijn het grote projecten, zoals deze. 'Hele dagen werk ik hier, helemaal alleen, aan het doolhof. Het is echt mijn project: ik heb letterlijk alles hier in mijn handen gehad. Daarvoor heb ik, ook in mijn eentje, de boogschietbaan verplaatst. Het is een afgelegen plek hier: ik hoor alleen de trein langskomen. Dat is wel een groot verschil met het werken op een camping, daar heb ik veel meer contact met mensen. Maar ik kan wel lekker doorwerken zo, dit kan ik niet doen als er kinderen zijn. In de pauzes zie ik collega's, die andere klussen op Summercamp doen. Want ook dát moet allemaal voor de start van het seizoen klaar zijn. Als iemand me binnen-

kort een handje kan helpen, dan is het doolhof over een paar weken klaar. En anders een weekje later.'

'De details, die rond ik later wel af. De grootste klus is nu het plaatsen van de schotten. Daarna kunnen anderen bezig met het binnenwerk, daar houd ik

Bus huren?

ElboBus.nl
... let's go together!

Kijk voor meer info op:
www.ElboBus.nl

me niet mee bezig. Ik ga een bord met de naam van het doolhof maken, want ook dat is niet meegeleverd. Tot nu toe bevat het me goed hier: ik heb vrijheid, buitenlucht én eindresultaat. Als ik straks kinderen in het doolhof zie spelen, denk ik "Het is toch weer gelukt". Als zij blij zijn, ben ik het ook.'

Van koeienstal naar dino-nest

Deze keer spreek ik niet af bij Summercamp Heino, Woodland of ElboBus, maar bij Dinoland Zwolle. Bij de personeelsingang wacht Henri, met een bladblazer in zijn hand, me op. 'Ik heb de laatste drie jaar meer gezien dan de zestig jaar ervoor', is praktisch het eerste dat Henri (63) tegen me zegt. Samen lopen we over het themapark naar de container die hij, met zijn kraan, zojuist heeft verplaatst. Het blijkt geen opslagcontainer te zijn, maar een attractie-in-wording waar dinosaurussen uit gaan komen. 'Ze hebben vast iets leuks bedacht, maar ik weet nog niet wat', lacht Henri. 'Ze zijn zo creatief, het is altijd weer een verrassing.'

Steppen, samenwerken en smokkelen

Het is begin oktober. Het zomerseizoen van '24 zit er over een paar weken op. Op Woodland is daar, onder een waterig zonnetje, nog niets van te merken. Op het grasveld wordt, tussen de spelende kinderen, een potje Kubk gespeeld. 'Jan Arentsz', zie ik op het rode t-shirt van één van de spelende docenten staan. Dat is precies de school waar ik naar op zoek ben. 'Mevrouw Hoeksema?' herhaalt de gymdocent mijn vraag. 'Kijk, daar komt ze aan, op de step!'

Ik loop naar een 'racende' mevrouw Hoeksema, oud-wiskundedocent van de Jan Arentsz school uit Alkmaar. 'Deze step lag in het gras, ik breng 'm even terug naar het uitleenpunt', zijn haar eerste woorden. Samen lopen we, via het uitleenpunt, naar een bankje aan de rand van het Jacobsgat. 'We komen hier nu een jaar of 6', vertelt Anneke Hoekse-

ma. 'Dit jaar zijn we voor het eerst met zo'n grote groep: met alle eersteklassers van het VMBO. Zo'n 215 kinderen, plus 25 begeleiders. We hebben 9 huisjes: een eigen huis per klas. Dat doen we heel bewust, want we zijn hier om elkaar goed te leren kennen. Ook samenwerken, elkaar respecteren en samen een groep vormen staan centraal.'

'We doen vrij veel zelf aan het programma', gaat Anneke verder. Ze laat me, op een A4'tje, het roulatieprogramma van de vorige middag zien. 'De hele middag stonden er spellen en sportieve activiteiten op het programma: op het sportveld, in de sporthal en in het zwembad. Het is een heel afwisselend programma, dat we als docenten zelf organiseren. Daarna hadden we, in de huisjes, een muziekbingo georganiseerd. En 's avonds, in het donker, deden we op

Woodland het moordspel! Het verhaal speelde zich af op de Jan Arentsz school; met docenten in de hoofdrol. Wat deed mevrouw Glas met een hockeystick, terwijl ze niet op hockey zit – dat soort dingen. De leerlingen moesten in groepjes uitzoeken wie de moordenaar was – en het moordwapen en motief. Hartstikke leuk!'

Elke keer wat nieuws

Anneke kijkt om zich heen. 'Ik zie veel nieuwe dingen hier', gaat ze enthousiast verder. 'Daar hebben ze op Summercamp heel veel aandacht voor. Wat ik vooral fijn vind, is dat het eten hier geregeld is. Daardoor hebben we meer tijd om de spellen te begeleiden. We winnen er tijd en menskracht mee. Ik merk dat Summercamp echt gericht is op grote groepen, ook in het restaurant. Het is niet te luxe, maar wel compleet. En de medewerkers zijn heel behulpzaam. Toen ik 21 was kwam ik, nét van de lerarenopleiding, ook al op Summercamp. Een jaar of 4 achter elkaar, met de school waar ik toen werkte. Veel dingen zijn nog hetzelfde, en toch zie ik elke keer wat nieuws. De grootste vooruitgang vind ik het restaurant! Vroeger aten we in de huisjes, van die bruine plateaus met bakjes. Ik ben blij dat dát er niet meer is' vervolgt ze lachend.

'Vanavond doen we een smokkelspel op het terrein, dan gaan we diamanten smokkelen. En daarna doen we een pubquiz. Morgenochtend gaan we nog een film kijken in het theater; pas na de lunch stappen we in de bus. Zo hebben we ook de laatste dag goed gevuld en zijn we aan het eind van de middag weer in Alkmaar. In principe is het de laatste keer dat ik hier ben. Sinds mei ben ik met pensioen. Ik ben "op vrijwillige basis" mee op kamp en ga de coördinatie overdragen. Ik mis school nu al.'

'Boer Henri' en zijn mobiele kraan

Trots staat Henri naast zijn mobiele kraan. Van oorsprong is hij boer. Melkveehouder. De laatste paar jaar doet hij regelmatig klussen op Dinoland. Vaak komt er een kraan, shovel of tractor aan te pas. Meestal staat hij tussen de dinosaurussen, maar ook op Summercamp en Woodland is hij regelmatig te vinden. Wáár hij maar nodig is. Hij assisteert bij het plaatsen van speeltoestellen, (ver)plaatst levens-echte dino's of timmert een dinosaurushok. Nu staat het bladblazen van het terras op het programma. Minder spannend, maar het maakt Henri allemaal niet uit.

Onderweg met gekke dingen

'Geen dag is hetzelfde. Zo ben ik speeltoestellen aan het demonteren in Duitsland, of vervoer ik een helikopter of vliegtuig. In stukken, hè, want de vleugels zijn er dan af. Ik haal wel 's wat op van veilingen en rij door het hele land. Ik ben altijd onderweg met gekke dingen – zoals dino's. Altijd heb ik bekijks. Ik kom op plekken waar ik anders nooit heen zou gaan. Echt geen dag is hetzelfde, dat vind ik er heel mooi aan.'

'Ik melk al koeien vanaf mijn twaalfde. 7 dagen per week stond ik tussen de koeien, op de plek waar mijn familie al bijna 200 jaar een boerderij heeft. Dat vond ik ook prima hoor. Nu ben ik altijd tussen de mensen, dat kende ik helemaal niet. Maar ik kan goed communiceren met de Polen en Oekraïners met wie ik werk. Ik maak altijd grote gebaren, ze begrijpen me wel.'

Mijmerend vertelt Henri verder. 'Ik kom nog weleens op de dierenweide van Summercamp. Daar kwam ik als klein jochie al. Co Besselsen heeft dat perceel toen ik een jaar of 4 was van mijn vader gekocht. Toen was het landbouwgrond. Het is een plek geworden waar iedereen naartoe kan. De dieren, maar ook de bloemenweide. Dat vind ik heel mooi.' Henri mijmert verder. 'Onze families kennen elkaar al heel lang. Ik kan me nog goed herinneren dat Co en zijn vrouw vroeger bij ons langskwamen op de boerderij. Wij mochten toen als eersten zwemmen in het Jacobsgat. Ik denk tenminste dat ze wisten dat we dat deden', vult hij met een lach aan.

Een hok voor de 'kippen'

Samen lopen we een rondje over het terrein. 'Ik ben geen top-machinist, maar dit zijn leuke klussen', grijnst hij. 'Ik heb geholpen bij dit nieuwe speeltoestel en bij het inrichten van de minigolfbaan. En deze dino heb ik geplaatst. Het is heel moeilijk om 'm, met een kraan, op het goede punt te hangen. Iemand anders moet dan de poten eronder zetten. Kijk, je kan aan de naden zien dat hij uit stukken bestaat. Voor die "kippen" daar, ik weet de namen van die dino's allemaal niet hoor, heb ik een hok gemaakt. Dat wordt dan bedacht, en ik ga ermee aan de slag. We gaan ook een dinosaurussen maken van dennentakken. Ze bedenken altijd wel weer wat nieuws. Met dat soort klussen ben ik zo een paar dagen zoet. Ik heb geen hekel aan werken. Het zijn altijd leuke dingen: als ik het niet leuk vond, was ik hier niet aan het werk.'

GOED WERK, LEUKE PLEK!

WERK @ SUMMERCAMP HEINO